

I. Physical Anguish

<p>3) Rashi on Exodus 6:9 <i>They didn't listen to Moshe - they did not accept his words of comfort. Through shortness of breath – If one is in anguish his breath comes in short gasps and he cannot draw long breaths.</i></p>	<p>רש"י על שמות ו':ט' (א) ולא שמעו אל משה. לא קבלו תנחומין: (ב) מקצר רוח. כל מי שהוא מצר, רוחו ונשימתו קצרה, ואינו יכול להאריך בנשימתו:</p>
---	--

<p>4) Dr. Avivah Gottlieb Zornberg, Moses; A Human Life, 1 Identities 7 Here, a chord is struck that will swell to epic proportions. In midrashic literature, the climate of <i>Mitzrayim</i> (Egypt) is one of <i>not knowing, not seeing, not hearing, not speaking</i>. Conceived in mystical terms, <i>Mitzrayim</i> is the site of <i>meitzarim</i>, straits, in which possibilities of memory, communication and understanding are narrowed. Here, even breathing becomes congested; the impact of slavery affects the life-rhythms of the sufferers (6:9). The Israelites are at first incapable of <i>hearing</i> the message of redemption, because of <i>kotzar ruach</i>—literally, shortness of breath (Ex. 6:9).</p>
--

II. Spiritual Anguish

<p>5) Exodus Rabbah 6:5 <i>Moses spoke so to the children of Israel, but they did not heed Moses..."</i> It was difficult for them to forsake idol worship. So explains Ezekiel and says: "Each man, cast away the detestable objects of his eyes, and do not defile yourselves with the idols of Egypt" (Ezekiel 20:7). See what is written: "Each man did not cast away his detestable objects and they did not forsake the idols of Egypt" (Ezekiel 20:8).</p>	<p>שמות רבה ו':ה' וידבר משה בן אל בני ישראל ולא שמעו אל משה וגו', הנה קשה בעיניהם לפרש מעבודת כוכבים, וכן יחזקאל מפרש ואמר (יחזקאל כ, ז): איש שקוצי עיניו השליכו ובגלולי מצרים אל תטמאו, ראה מה פתיב (יחזקאל כ, ח): איש שקוצי עיניו לא השליכו ואת גלולי מצרים לא עזבו</p>
--	--

III. Emotional Anguish

<p>6) Or HaChaim on Exodus 6:9 <i>Because of the cruel bondage.</i> - The reason that the Torah writes: "and because of the cruel bondage," is that they suffered from <i>kotzer ruach</i> - impatience, quite independently of the effects of the bondage on their state of mind. They had become impatient at their fate when they pondered the additional workload Pharaoh had imposed upon them. A person who is in that frame of mind cannot even perform the labor he is normally capable of performing. This is why the Torah adds the words <i>Um'avodah Kasha</i> (hard labor). The people had good reason for becoming impatient at their fate because when Moses had come he had given them hope that their liberation was close at hand. This had given them a new and broader perspective on life. Now, when Pharaoh had decreed additional hardships their minds could concentrate only on how to cope with the immediate and even worse situation. The word <i>Um'avodah</i> (and from labor) may therefore be understood as something comparative, i.e. the even greater bondage than had been their lot prior to Moses' coming.</p>	<p>אור החיים על שמות ו':ט'-ב'-ג' (ב) ומעבודה קשה. טעם אומרו ומעבודה זה יגיד כי מלבד צער העבודה עוד היה להם קוצר רוח, והטעם בראותם כמה כבדה עליהם המלאכה קצרה נפשם מלבד פרט צער העבודה, וגם מדרך האיש אשר תקצר נפשו לא יוכל עבוד כי יחלש למכאובו ורעים הם השנים אשר על כן אמר ומעבודה כי קצרה רוחם וגם כבדה עבודתם. (ג) עוד למה שנתבשרו ישראל בשורת הגאולה נתרחב לבבם ותחי נפשם ורוחם וכשחזרו לשעבוד הגם שלא היו משתעבדים אלא שיעור הרגיל ולמטה ממנו אף על פי כן תקצר רוח, והמשכיל בטבעיות הרכבת האנושי ישכיל על דבר. ומודיע עוד הכתוב שגם הכבידו עולם עליהם יותר מהרגיל והוא אומרו ומעבודה וגו'.</p>
--	---

IV. Liberation Requires Listening

7) Rabbi Shefa Gold, Torah Journeys, p. 68

When Moses tells the people what God has said, they cannot hear it...Listening is the first step in the process of liberation. The first challenge to listening is 'shortness of spirit.' This is sometimes translated as 'impatience.' The process of liberation requires great patience and discipline to take the small, necessary steps that will not necessarily relieve our immediate pain...Hard slavery is the second challenge to the kind of listening that could lead us to freedom. Listening is only possible when there is a degree of stillness and spaciousness.

V. Remembering Who We Are Brings Hope

8) Exodus 6:10 – 27

יהוה spoke to Moses, saying,
"Go and tell Pharaoh king of Egypt to let the Israelites depart from his land."
But Moses appealed to יהוה, saying, "The Israelites would not listen to me; how then should Pharaoh heed me, me—who gets tongue-tied!"
So יהוה spoke to both Moses and Aaron in regard to the Israelites and Pharaoh king of Egypt, instructing them to deliver the Israelites from the land of Egypt.
The following are the heads of their respective clans. The sons of Reuben, Israel's first-born: Enoch and Pallu, Hezron and Carmi; those are the families of Reuben.
The sons of Simeon: Jemuel, Jamin, Ohad, Jachin, Zohar, and Saul the son of a Canaanite woman; those are the families of Simeon.
These are the names of Levi's sons by their lineage: Gershon, Kohath, and Merari; and the span of Levi's life was 137 years.
The sons of Gershon: Libni and Shimei, by their families.
The sons of Kohath: Amram, Izhar, Hebron, and Uzziel; and the span of Kohath's life was 133 years.
The sons of Merari: Mahli and Mushi. These are the families of the Levites by their lineage.
Amram took into his [household] as wife his father's sister Jochebed, and she bore him Aaron and Moses; and the span of Amram's life was 137 years.
The sons of Izhar: Korah, Nepheg, and Zichri.
The sons of Uzziel: Mishael, Elzaphan, and Sithri.
Aaron took into his [household] as wife Elisheba, daughter of Amminadab and sister of Nahshon, and she bore him Nadab and Abihu, Eleazar and Ithamar.
The sons of Korah: Assir, Elkanah, and Abiasaph. Those are the families of the Korahites.
And Aaron's son Eleazar took into his [household] as wife one of Putiel's daughters, and she bore him Phinehas. Those are the heads of the ancestral houses of the Levites by their families.
It is the same Aaron and Moses to whom יהוה said, "Bring forth the Israelites from the land of Egypt, troop by troop."
It was they who spoke to Pharaoh king of Egypt to free the Israelites from the Egyptians; these are the same Moses and Aaron.
For when יהוה spoke to Moses in the land of Egypt

שמות ו:י-כז

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
בֹּא דַבֵּר אֶל־פַּרְעֹה מֶלֶךְ מִצְרָיִם וְיִשְׁלַח אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם:
וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה לִפְנֵי יְהוָה לֵאמֹר הֵן בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לֹא־שָׁמְעוּ
אֵלַי וְאַיֵּךְ יִשְׁמְעֵנִי כַּרְעָה נָא עַל שְׁפָתַי: {פ}
וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן נֹצֵרִים אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאֶל־פַּרְעֹה מֶלֶךְ מִצְרָיִם לְהוֹצִיא אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ
מִצְרָיִם: {ס}
אֵלֶּה שְׁמֵי בְּנֵי־אֲבֹתָם בְּנֵי רְאוּבֵן בֶּכֶר יִשְׂרָאֵל חֲנוּךְ
וּפַלּוּ וְיָחִי וְכַרְמִי אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת רְאוּבֵן:
וּבְנֵי שִׁמְעוֹן וְיִמְעָל וְיָמִין וְאֹהַד וְיָחִין וְזֹהָר וְשָׁאוּל בֶּן־
הַכַּנְעָנִית אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת שִׁמְעוֹן:
וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי־לֵוִי לְתַלְדֹתָם גֶּרְשׁוֹן וְקַהַת וּמְרָרִי וּשְׁנֵי
חָגִי לֹזִי שִׁבְעָה וְשְׁלֹשִׁים וּמֵאָת שָׁנָה:
בְּנֵי גֶרְשׁוֹן לְבִנֵי וְשִׁמְעִי לְמִשְׁפַּחְתָּם:
וּבְנֵי קַהַת עֲמָרָם וְיִזְחָר וְחֶבְרֹן וְעֻזִּיֵּאל וּשְׁנֵי חָגִי קָהַת
שְׁלֹשׁ וְשְׁלֹשִׁים וּמֵאָת שָׁנָה:
וּבְנֵי מְרָרִי מַחְלִי וּמוּשִׁי אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת מְרָרִי לְתַלְדֹתָם:
וַיִּלֶּח עֲמָרָם אֶת־יִזְחָר וְדָתָהּ לֹזִי לְאִשָּׁה וַתֵּלֶד לוֹ אֶת־
אַהֲרֹן וְאֶת־מֹשֶׁה וּשְׁנֵי חָגִי עֲמָרָם שִׁבְעָה וְשְׁלֹשִׁים וּמֵאָת
שָׁנָה:
וּבְנֵי יִזְחָר קֹרַח וְנִפְגַּי וְזַיְחִי:
וּבְנֵי עֻזִּיֵּאל מִישָׁאֵל וְאֶלְצָפָן וְסִיטְרִי:
וַיִּלֶּח אַהֲרֹן אֶת־אֵלִישִׁבַע בַּת־עֲמִינָדָב אִשְׁתּוֹ וַתֵּלֶד לוֹ
לְאִשָּׁה וַתֵּלֶד לוֹ אֶת־נָדָב וְאֶת־אֲבִיהוָה אֶת־אֶלְעָזָר וְאֶת־
אִיתָמָר:
וּבְנֵי אֶלְעָזָר אֶסֶר וְאֶלְכָנָה וְאֶבְיָאֶסָר אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת הַקֹּהֲנִי:
וְאֶלְעָזָר בְּנוֹ־אַהֲרֹן לָקַח־לוֹ מִבְּנוֹת פּוּטִיֵּאל לֹזִי לְאִשָּׁה וַתֵּלֶד
לוֹ אֶת־פִּינְחָס אֵלֶּה רָאשֵׁי אֲבוֹת הַלְוִיִּם לְמִשְׁפַּחְתָּם:
הוּא אַהֲרֹן וּמֹשֶׁה אֲשֶׁר אָמַר יְהוָה לָקַח הוֹצִיא אֶת־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם עַל־צִבְאוֹתָם:
הֵם הַמְּדַבְּרִים אֶל־פַּרְעֹה מֶלֶךְ־מִצְרָיִם לְהוֹצִיא אֶת־בְּנֵי־
יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם הוּא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:
וַיְהִי בַּיּוֹם דִּבֶּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם: {ס}

9) Rabbi Tali Adler, Remembering Who We Are, Parashat Va'Era

<https://www.hadar.org/torah-tefillah/resources/remembering-who-we-are>

Sometimes the world around us is too dark for us to imagine a better future. Some days it is impossible to imagine the day after, or to hope that it can possibly bring anything good. In those moments, what we need isn't always assurance about the future. Sometimes what we need, instead, is the story of who we are and how we've gotten this far. In those moments, the most important thing we can do is recite to ourselves the names of those who came before us, and to remember that they saw darker nights than these. And on those nights, those whispered names, that incantation, can create the spark that allows us to dream of the day that will follow.

10) Yakir's Commanding Officer, Ron, wrote this in his "Yoman Milchama – his war diary – day 46

The Departure from Shuja'iyya (20.12. 2023 - Wednesday)
It's 10:00 PM on Tuesday, Kirshner wakes up the platoon – the mission is canceled, the entire brigade is going home. Like regular soldiers and good home-seekers, by 10:30 PM we're already with our gear, ready to leave. Of course, as we know how life goes, after every departure gets delayed by half an hour, we start moving at 2:30 AM... The distance between us and home on the route is 5 km, but as we said, we are "paratroopers" and we don't settle for little, so we'll walk another 7 kilometers with all the gear on our backs...A real source of pride.

To say that after telling my friend about this the morale was high, I won't say. Add to that the understanding that our home time is going to blend with the entire brigade's rest time outside – and we reached the lowest point of motivation the team had seen since the beginning of the war.

We leave the checkpoint and begin walking quietly. Every time the brigade stops, everyone gets irritated, and the level of bitterness threatens to explode. Let's just say a lot of nice words were said about the brigade commander that night. We continue progressing quietly for what feels like hours of walking – stopping – walking, and everyone's mood just keeps deteriorating. Eventually, at 4:30 AM, we reach the border and realize we've covered less than half the distance. From this point, the team structure we were walking in breaks down, and everyone just walks alone at their own pace and in their own silence after the paratroopers, just wanting to reach the end and finish with it.

I'm walking alone in the dark, and slowly the sun rises, beginning a beautiful, colorful sunrise. Despite that, my eyes are fixed on the ground, and my morale is buried deep beneath it. Suddenly, I see someone walking beside me with a radio and a big smile on his face. I look at him and see Yakir looking into my eyes. Out of nowhere, he asks me: "Ron, איפה החיוך, - where's the smile?" with a huge grin on his face. I smile, a real smile, and straighten my gaze towards one of the most beautiful sunrises I've ever seen. I take a deep breath, inhale the clean, cool air with the scent of the fields of the Gaza envelope.

In an instant, I feel filled with calm, and the last kilometers I had left are etched in my memory as an amazing experience.

Ron.

יומן מלחמה יום 46–

היציאה משג'אעיייה (20.12, יום רביעי)
השעה 22:00 של יום שלישי, קירשנר מקפיץ את הפלוגה - בוטלה המשימה, כל החטיבה יוצאת הביתה. כמו חיילים סדירים ולחוצי בית טובים, בשעה 22:30 אנחנו כבר על הציוד מוכנים ליציאה. כמובן שכמו שאנחנו מכירים את החיים, אחרי שכל פעם היציאה נדחית בחצי שעה, התחלנו תנועה בשעה 2:30 היתרון המרכזי בלהיות מצוות לחטיבת הצנחנים הסדירה הוא שאת ההליכה אתה עושה ברגל, אין טרמפים ואין איפה לשים את התיקים הכבדים חוץ מאשר על הגב. יתרון נוסף בציוות הזה הוא הגאווה שאם עושים משהו, עושים אותו עד הסוף! המרחק ביננו לבין הארץ בהליכה על הציר הוא 5 ק"מ אבל כמו שאמרנו אנחנו "צנפים" ואנחנו לא מסתפקים במועט, ולכן אנחנו נלך עוד 7 קילומטר עם כל הציוד על הגב, בתוך שטח הארץ. ממש גאווה גדולה. להגיד שאחרי שסיפרתי לחברה על זה המוראל היה גבוה, אני לא אגיד. נוסף לזה את ההבנה שהזמן בית שלנו הולך להתערבב עם הזמן מנוחה של כל החטיבה בחוץ - וקיבלנו את שפל המוטיבציה שהצוות הגיע אליו מאז תחילת המלחמה. יוצאים מהאיתור ומתחילים ללכת בשקט. כל פעם שהחטיבה עוצרת כולם מתעצבנים ורמת המרמור מאיימת להתפוצץ. בואו נגיד שהרבה מילים יפות נאמרו על המח"ט באותו לילה, בעיקר מצד ליעם שלנו אבל גם מצד שאר הסדירים. ממשיכים להתקדם בשקט במשך זמן שהרגיש כמו שעות של הליכה - עצירה - הליכה והמצב רוח של כולם רק הולך ומתדרדר. בסופו של דבר בשעה 4:30 אנחנו מגיעים לגבול ומבינים שעברנו פחות ממחצית מהדרך. מהנקודה הזאת המבנה הצוותי שבו הלכנו נשבר ופשוט כל אחד הולך לבד בקצב שלו ובשקט שלו אחרי הצנחנים, רק רוצים להגיע לסוף ולסיים עם זה. אני הולך לבד בחושך ולאט לאט עולה השמש ומתחילה זריחה צבעונית מדהימה. למרות זאת העיניים שלי נעוצות באדמה והמוראל שלי נעוץ עמוק מתחתיה. פתאום אני רואה שמישהו הולך לידי עם רדיו וחיוך גדול על הפנים. אני מסתכל עליו ורואה את יקיר מסתכל לי לתוך העיניים. משום מקום הוא שואל אותי: "רון, איפה החיוך?" עם חיוך ענק מרוח לו על הפנים, אני מחייך, חיוך אמיתי, ומיישר מבט אל אחת הזריחות הכי יפות שראיתי בחיים. לוקח נשימה עמוקה ושואף את האוויר הנקי והקריר עם הניחוח של השדות של העוטף. בבת אחת אני מתמלא ברוגע והקילומטרים האחרונים שנשארו לי זכורים לי בתור חוויה מדהימה.

רון